

4. neděle velikonoční – 15. května 2011

NEDELE DOBRÉHO PASTÝŘE

Den motliteb za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.

Bohoslužby a akce v tomto týdnu:

PONDĚLÍ - 16. května Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech	
ÚTERÝ - 17. května po 4. neděli velikonoční	19.00 mše sv. v Dolní Čermné, a májová pobožnost na dobrý úmysl
STŘEDA - 18. května po 4. neděli velikonoční	16.00 příprava před 1. sv. přijímáním na faře pro děti a jejich rodiče
	19.00 mše sv. v Dolní Čermné, a májová pobožnost na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další pomoc a ochranu
	20.00 náboženství pro středoškoláky
ČTVRTEK - 19. května po 4. neděli velikonoční	7.30 mše sv. v Dolní Čermné, a májová pobožnost na dobrý úmysl
	16.45 zkouška dětské scholy na faře
PÁTEK - 20. května sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze	19.00 mše sv. v Dolní Čermné, a májová pobožnost za rodiče Bláhovy a syna Karla
	20.00 zkouška chrámového sboru v kostele
SOBOTA - 21. května po 4. neděli velikonoční	9.00 schůzka ministrantů
	19.00 mše sv. ve Verměřovicích za zemřelé z rodiny Krejsovy
NEDELE - 22. května 5. neděle velikonoční	7.30 mše sv. v Dolní Čermné (lektorská služba: Moravcovi 267) za Jaroslava Bednáře, rodinu Bednářovu a Lenochovu
	9.00 mše sv. v Petrovicích - za Pavla Filipa
	10.30 mše sv. v Dolní Čermné - za měřená pro děti za farníky
	16.00 mše sv. na Mariánské Hoře, a májová pobožnost za Emila Šilara, manželku Marii a sestru Ludmilu (lektorská služba: Macháčkoví 411)

Úkol pro děti na mši svatou v neděli 22. 5. v 10.30 h. v kostele v Dolní Čermné:

Bileámová oslice vnímala Božího posla dříve, než on sám - proslulý věstec. (Nu 22,21-35)
Proč pohanský věstec žehnal Izraeli? (Nu 23 - 24)

Odpověď na jeho povolání není výsledkem svévolného rozhodování

Část rozhovoru s Mons. Janem Vokálem, novým biskupem královéhradeckým,
jak jej uvedl diecézní časopis IKD č.5/2011.

Vystudoval jste Elektrotechnickou fakultu na ČVUT, co vás přimělo změnit své životní směřování a jít studovat teologii?

Ještě před dokončením studia na ČVUT, někdy v jeho druhé polovině, ve mně uzrálo přesvědčení, že manželství, které jsem si do té doby přál, nebude moje cesta – protože Bůh mě volá ke kněžství. Nejvíce mě v tom utvrdila četba životopisu „otce vyhoštěných“, svatého Damiána de Veuster. Byl to belgický kněz, misionář mezi malomocnými na ostrově Molokai na Hawaji. Tehdy jsem hned nevěděl, jak bych měl toto povolání, které bylo zatím jen touhou, uskutečnit. V mé situaci vlastně všechno mluvilo proti tomu. V letech tvrdého socialismu nebylo snadné podat přihlášku na teologickou fakultu. A protože já už jsem jednu vysokou školu končil, bylo naprosto jasné, že ke studiu teologie nedostanu souhlas. Poslední měsíce školy jsem už proto plánoval, že opustím Československo.

Jaké jste měl kněžské vzory?

Během mého dětství působilo u nás v Hlinsku několik kněží a všichni pro mě byli velkým požehnáním. Vzpomínám hlavně na p. děkana Josefa Markla, kterému vždycky nesmírně ležela na srdci spása jemu svěřených duší. On byl také jedním z několika málo lidí, kterým jsem mohl říci o svém úmyslu emigrovat kvůli teologii. Bylo vidět, že má strach z toho, co bude ve farnosti následovat, ale požehnal mi. Pak vzpomínám na P. Jindřicha Peška, který měl velmi pozitivní vztah k mládeži a hodně pracoval s námi, ministranty. Myslím, že bych se nikdy nestal knězem, kdybych od dětství nesloužil u oltáře jako ministrant. P. Pešek nás svým zanícením pro kněžství strhával. Byl to hluboce věřící kněz, velmi pokorný a jeho nadšení pro povolání nikdy neochabovalo. Po revoluci jsem už jako kněz občas jezdil na jeho hrob do Kameniček, aby mi vyprosil potřebné světlo. Když mu na nás tolik záleželo, dokud byl naživu, o to více mu jistě leží na srdci, když už vidí život na zemi z druhé strany. Později na

vysoké škole jsem měl vzor například v jezuitovi otci Karlu Dománkovi a později především v biskupu Karlu Otčenáškově, který tehdy neměl státní souhlas k činnosti biskupa. Působil jako farář v severních Čechách, kam za ním jezdila mládež z daleka. Kázal a hovořil velmi srozumitelně i pro prosté lidi, ale skrze jeho slova a gesta silně působil Duch Boží.

Jak dlouho Vám trvalo rozmyšlení, zda funkci královéhradeckého biskupa přijmout?

Nemyslím, že by se v podobných záležitostech dalo mluvit jen o „rozmyšlení“. Apoštolů, které Kristus povolal, aby opustili své rodiny, rybářské sítě a následovalo ho, bychom se zřejmě neptali, jak dlouho se rozmyšleli. Nesmíme se nechat zmást světskou mentalitou, která nepočítá s Bohem. Odpověď na Jeho povolání není výsledkem svévolného rozhodování, rozmyšlení se. Když si je člověk v duši jistý, že ho Bůh volá například k řeholnímu životu, ke kněžství či k jiné službě, má dvě možnosti: přijmout, ač je to často velmi těžké, nebo se k Bohu obrátit zády. A kdybych měl v úmyslu se v této věci obracet k Bohu zády, nečekal bych s tím až do dneška. Nicméně když je předvolanému kandidátovi oznámeno, že ho Svatý otec vybral za biskupa s tím či oním posláním, nechává se mu možnost odmítnout. Ale odmítnout s vědomím, že Svatý otec jej už vybral. V tomto smyslu už tedy kandidát ví, na které straně je v jeho případě vůle Boží. Ano, kdyby měl nějaký objektivně závažný důvod, který by mu v přijetí bránil, mohl by – lépe řečeno měl by – s čistým svědomím před Bohem odmítnout. Úplně stejně, jako by měl například podat demisi každý biskup, který si je vědom závažných zábran, jež vyvstaly při výkonu jeho funkce. Ale jsem přesvědčen, že kategorie jako vlastní pohodlí nebo blízký výhled na pohodlný důchod před Bohem nespadají mezi ty závažné důvody.